

Slovo k povzbuzení na středu 14 dubna 2021, na středu po 2. neděli velikonoční
Biblická čtení: Sk 5,17-26; Ž 34; Jan 3,16-21

Milé sestry, milí bratři,

v evangeliu od pondělka pokračujeme v postupném naslouchání Janovu svědectví o nočním rozhovoru Pána Ježíše s Nikodémem, členem židovské velerady, tajným ctitelem Páně. Biblický text čteme verš po verši, dnes se dostáváme k jádru a zároveň závěru celého rozhovoru. Mimo jiné ke Kristovým slovům překrásně poodhalujícím, kým je ve své nejhlubší podstatě Bůh a kým je on, Boží Syn: «Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný». V dání Syna se totiž nejvíce zjevilo, kým Bůh je; že je Láskou, díky které a prostřednictvím které můžeme být zachráněni pro život věčný. Ve slovech, které Kristus říká Nikodémovi, tak můžeme číst shrnutí celého evangelia, vlastně celého křesťanství.

O tom, že «Bůh je láska», je celá křesťanská teologie: Počínaje samotným tajemstvím Boží podstaty jakožto Nejsvětější Trojice, Lásky mezi Otcem, Synem a Duchem svatým, přes celé vnímání Krista jakožto vyslovení se a dání Boží Lásky světu a Duchu svatého jakožto jejího vanutí, přes všechny milosrdné projevy Boží Lásky pro naši spásu až po povolání nás samotných k lásce.

Je-li Bůh Láskou, pak veškeré jeho projevy navenek nemohou být ničím jiným, neboť u Boha není podstatného rozdílu mezi jeho bytím a činěním. Proto z Božího činění, především z příchodu Pána Ježíše, jak nám jej zachycuje evangelium a jak jej sami můžeme v křesťanství zakoušet, poznáváme, kým Bůh je, že je Láskou. Proto také platí, že jakákoli skutečná láska má cosi do činění s Boží Láskou, je určitým nejpodobnějším podílem na bytí Božím, jakákoli skutečná láska, zejména ta mezilidská, je něčím Božská, je účastí na Boží lásce, je formou imanentní Boží přítomnosti, Božího projevování se prostřednictvím a uprostřed nás lidí.

O lásce se mluví velmi často. Někdy nám to může přijít až únavné, velmi často mohou (naše lidské) úvahy o lásce sklouznout do stále opakovaných (a někdy i již poněkud vyprázdněných) frází. Přesto o lásce mluvit třeba je, činí tak i evangelium samo a mnozí svatí to opakují. Je to potřeba pro přežití světa i nás samotných. Jen díky lásce může být totiž na světě lépe, láska je skutečným světlem světa, jen díky lásce můžeme mít naději na věčnost, protože k Bohu může dojít jen Bohu (aspoň nějak) podobný, tedy milující člověk.

Proto naslouchejme slovům, která Pán Ježíš říká Nikodémovi, zatužme po zakoušení Boží Lásky, abychom jí mohli být aspoň nějak proměňováni a mohli dávat Boží lásku dál, zprostředkovávat ji svou lidskou láskou.

«Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen». I v těchto slovech je velká naděje pro nás slabé lidi, ale zároveň i veliký závazek; je v nich inspirace (a to doslova, „vdechnutí“), co by mělo být jedním z prvních projevů i naší lásky vůči druhým lidem, zvláště k takovým, u nichž se nám zdá, že konají něco nedobrého, něco odsouzení hodného: Nebylo-li posláním Božího Syna svět soudit ale spasit, o co méně může být naším úkolem druhé odsuzovat. Jedním z prvních projevů a skutků naší lásky by tak mělo být zkusit aspoň nějak přispět k záchraně druhých, pomoci jim k dobru, což nejde jinak než dobrem. Jím pomůžeme zpravidla snadněji než příkrým odsudkem. Nehledě na to, že my sami jsme vždy také nějak odsouzení hodní a že často vidíme pověstnou třísku v oku svých bratří a sester, nicméně trám v očích vlastních nepozorujeme.

A právě i to může být možná určitá konkrétní výzva dnešních slov Pána Ježíše, snad ne příliš otřelá vybídká k lásce, kterou si můžeme z dnešního Božího slova odnést: Zdá-li se nám, že se někde děje nějaké zlo, není (zpravidla) naším prvním úkolem zločince (doslova „zlo činícího“) odsoudit, ale pomoci mu k dobru: Dobrotou anebo aspoň modlitbou za něj. Ostatně

my sami přeci jsme v lecčem zločinci, a tak sami víme, jak potřebujeme dobrotu a milosrdenství těch, kteří by nás mohli soudit.

Samozřejmě že nejde o souhlas se zlem, o toleranci netolerovatelného, o rezignaci na jakoukoli snahu o vymýcení zla, anebo o etickou relativizaci. Jde jen o to chtít se postavit zlu Božím způsobem. A jím nemůže být nic jiného než láska. Láska, která není jen frází, slovem, ale je činem, láska, které nás učí příklad Pána Ježíše. Jen laskavé skutky člověka jsou «vykonány v Bohu» a takové jsou opravdu «světlem», zvláště těm, kteří nějak bloudí v temnotách.

Kéž by i nás «anděl Páně» vyváděl ze všech našich žalářů, vnitřních i vnějších, abychom byli svobodní pro opravdovou lásku, tu Boží, tu sebe vydávající se pro záchranu druhých. Abychom tak vydávali svou láskou svědectví, že Kristus, Boží vtělená láska, ta, kterou jsme my lidé ukřižovali, byla vzkříšena a žije, i v nás, i v naší aspoň malé (také nějak boholidské) lásce. Láska je velikonoční, je podílem na vzkříšené Boží Lásce, na bytí zmrtvýchvstalého Božího Syna...